

Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!

Prezidents Tomass S. Monsons
Pirmais padomnieks Augstākajā prezidijā

Tādēļ, ka mūsu Glābējs nomira Golgātā, nāve nevienam no mums nav ilgstoša.

Nesen es caurskatīju dažus ģimenes foto albūmus. Dārgas atmiņas piepildīja manas domas, kad es sāku pārlūkot tur redzamos mīļos ģimenes ceļojumus, dzimšanas dienas, kopā sanākšanas, gadadienas. Kopš tā laika, kad šīs fotogrāfijas tika uzņemtas, daži no tur redzamajiem mīļajiem ģimenes locekļiem jau ir aizgājuši no šīs dzīves. Es domāju par Tā Kunga vārdiem: „Tev būs dzīvot kopā mīlestībā, tā, ka tu raudāsi par to, kas mirs.”¹ Man pietrūkst ikviens, kurš ir pametis mūsu ģimeni.

Taču, kaut sarežģīta un sāpīga, nāve ir būtiska mūsu mirstīgās pieredzes sastāvdaļa. Mēs sākam savu mirstīgo dzīvi šeit, pametot pirmmirstīgo esamību un nākot uz zemes. Dzejnieks Vordsvorts šo mirstīgo dzīvi ir precīzi aprakstījis savā iedvesmotajā dzejolī par nemirstību. Viņš rakstīja:

*„Bet mūsu dzimšana ir gulēšana un aizmiršana;
Dvēsele, kas ceļas reizē ar mums — tā mūsu dzīves zvaigzne,
Būtības ietvars ir citur,
Un kā komēta nāk no tālienes:
Ne pilnības aizmiršana,
Un ne absolūts kailums,
Bet gaviļu dūmu mākonis, ka mēs nākam
No Dieva, kas ir mūsu mājas:
Jo debesis pār mums pārklājas mūsu nevarībā!”²*

Dzīve turpinās. Bērnībai seko jaunība, un briedums pienāk bez īpaša brīdinājuma. Tāpat kā mēs meklējam un apsveram dzīves mērķi un problēmas, tā ikviens no mums agrāk vai vēlāk saskaras ar jautājumu par dzīves garumu un par personisko, mūžīgo dzīvi. Šie jautājumi ļoti uzmācīgi pieprasa mūsu uzmanību, kad kāds mīlais pamet mūs, vai mēs saskaramies ar to, kurus mīlam, pamešanu.

Tādā brīdī mēs apsveram vispārīgus jautājumus, kurus vislabāk raksturojis Ījabs, kurš jau pirms gadsimtiem jautāja: „Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”³

Šodien, kā vienmēr, skeptiķu balsis apstrīd Dieva vārdus, un katrs var izvēlēties, kam viņš klausīs. Slavenā juriste un agnostiķe Klarence Darova paziņoja, ka „Dzīvei nav liela vērtība, un ikviena nāve ir tikai neliels zaudējums.”⁴ Vācu filozofs un pesimists Šopenhauers rakstīja: „Vēlēties nemirstību nozīmē vēlēties iemūžināt lielu kļūdu.”⁵ Un viņu vārdiem tiek pievienoti tie jaunās paaudzes muļķīgie cilvēki, kuri sev Dieva Dēlu sit krustā vēlreiz — kuri pārveido Viņa brīnumus, apšaubā Viņa dievišķumu un noraida Viņa Augšāmcelšanos.

Roberts Blečfords savā grāmatā „Dievs un Mans Kaimiņš” (*God and My Neighbor*) stipri uzbrūk tam vispārpieņemtajam, kam kristieši tic, kā Dievs, Kristus, lūgšana un nemirstība. Viņš droši apgalvo: „Es pieprasu, lai tiktu pārbaudīts viss, ko es esmu gatavs pilnīgi un noteikti pierādīt, un neviens kristietis, lai cik liels un apdāvināts viņš būtu,

nevarēs iebilst vai mest ēnu uz maniem argumentiem.”⁶ Viņš pats sevi ieskauj skepticismā. Tad notika pārsteidzošas lietas. Viņa uzskati pēkšņi tika sagrauti. Viņš bija pārāk atklāts un neaizsargāts. Lēnām viņš sāka atrast ceļu atpakaļ pie ticības, kuru viņš bija nonievājis un izsmējis. Kāds bija iemesls šīm dziļajām izmaiņām viņa uzskatos? Nomira viņa sieva. Ar salauztu sirdi viņš iegāja telpā, kur gulēja viņas mirušais ķermenis. Viņš vēlreiz paskatījās uz seju, kuru tik ļoti mīlēja. Nākot ārā, viņš draugiem teica: „Tā ir viņa, un tomēr tā nav viņa. Viss ir mainījies. Kaut kas, kas bija pirms tam, ir projām. Viņa nav tā pati. Kas cits, ja ne dvēsele var būt aizgājis?”

Vēlāk viņš teica: „Nāve nav tas, ko kāds cilvēks var iztēloties. Tas ir tā, it kā ieiešana citā telpā. Tajā citā istabā mums būtu jāatrod . . . mīļā sieviete vai vīrietis un mīlie bērni, kurus mēs mīlējām un pazaudējām.”⁷

Kā aizstāvību šodienas pasaules šaubām attiecībā uz Kristus dievišķumu mēs meklējam šai norādei cēloni, aizdomu avotu, pat aculiecinieku liecības. Stefans, no Bībeles laikiem, nolemts cietsirdīgai mocekļa nāvei, skatījās uz debesīm un sauca: „Lūk, es redzu debesis atvērtas un Cilvēka Dēlu stāvam pie Dieva labās rokas.”⁸

Kurš gan var nebūt pārliecināts par saviļņojošo Pāvila liecību korintiešiem? Viņš paziņo „ka Kristus ir miris par mūsu grēkiem pēc rakstiem; un ka Viņš aprakts un trešajā dienā augšāmcēlies pēc rakstiem, un... Pēc tam Viņš ir parādījies Jēkabam, tad visiem apustuļiem... un,” teica Pāvils, „kā pašam pēdējam Viņš parādījās arī man.”⁹

Mums par atvieglojumu šo pašu liecību droši ir teicis pravietis Džozefs Smits, kad viņš un Sidnijs Rigdons liecināja: „Un tagad, pēc daudzām liecībām, kas ir dotas par Viņu, šī ir liecība, pēdējā no visām, ko mēs dodam par Viņu, — ka Viņš dzīvo!”¹⁰

Šīs ir zināšanas, ka stiprina. Šī ir tā patiesība, kas mierina. Šī ir tā cerība, kas vada tos, kuri ir bēdu saliekti — laukā no tumsas uz gaismu.

1997. gada ziemassvētku priekšvakarā es satiku ievērojamu ģimeni. Katram ģimenes loceklim bija nesatricināma liecība par patiesību un Augšāmcelšanās īstumu. Ģimene sastāvēja no mātes, tēva un četriem bērniem. Katrs no bērniem — trim dēliem un meitas — bija piedzimuši ar retu muskuļu distrofijas formu, un visi bija invalīdi. Markam, kurš tad bija 16 gadus vecs, bija bijusi ķirurģiska iejaukšanās ar mērķi palīdzēt viņam kustēties daudz brīvāk. Abi pārējie zēni, Kristofers, 13 gadus vecs, un Džeisons, 10 gadus vecs, uz dažām dienām bija pametuši Kaliforniju, lai pārciestu līdzīgu operāciju. Vienīgā meita Šanna bija piecus gadus veca — skaists bērns. Visi bērni bija gudri un ticības pilni, un tas bija acīmredzami, ka viņu vecāki Bils un Šerija, bija lepnī par katru. Mani apciemoja uz īsu brīdi, un tās ģimenes īpašais gars piepildīja manu kabinetu un manu sirdi. Tēvs un es, mēs devām svētību abiem zēniem, kuriem bija veikta operācija, un tad vecāki jautāja, vai mazā Šanna var man ko nodziedāt. Viņas tēvs piebilda, ka viņai ir samazināts plaušu tilpums, un tas varētu būt grūti viņai, bet viņa vēlas mēģināt. Spēlēja magnetafona kasete, un skaistā, skaidrā balsī — nekad nesajaucot notis — viņa dziedāja par spožu nākotni:

*Kādā brīnišķā dienā, par kuru es sapņoju
Pasaulē, kuru es vēlos redzēt,
Skaistā vietā, kur saule lec
Un spīd man tā debesīs.
Šajā brīnišķīgajā ziemas rītā,
Ja kādreiz mana vēlme kļūs īsta,*

*Tad skaistā diena, par kuru es sapņoju
Būs šeit un tagad.*¹¹

Kad viņa beidza, mēs visi bijām ļoti sajūsmināti. Šī apmeklējuma garīgums noteica visu manu tā gada ziemassvētku noskaņu.

Es uzturēju sakarus ar šo ģimeni, un, kad vecākais dēls Marks kļuva 19 gadus vecs, viņam tika veikti sagatavošanas darbi, lai viņš varētu veikt speciālu misiju Baznīcas galvenajā pārvaldē. Galu galā, arī abiem pārējiem brāļiem bija izdevība kalpot tajā pašā misijā.

Aptuveni pirms gada Kristofers, kurš tad bija 22 gadus vecs, nomira no slimības, ar kuru sirga katrs no bērniem. Un tad, pagājušā septembrī, es saņēmu ziņu, ka mazā Šanna, tagad jau 14 gadus veca, ir aizgājusi. Apbedīšanas birojā Šanna tika pagodināta ar skaistu cieņu. Tiecoties pēc garīdznieka atbalsta, katrs no izdzīvojušajiem brāļiem, Marks un Džeisons, dalījās ģimenes sāpīgajā pieredzē. Šannas māte dziedāja mīlo dziesmu duetā. Viņas tēvs un vectēvs deva aizkustinošu pamācību. Kaut arī viņu sirdis bija salauztas, katrs nesa spēcīgu un dziļi izjustu liecību par augšāmcelšanās īstumu un par tās Šannas, tāpat kā viņas dārgā brāļa Kristofera dzīves īstumu, kur tagad katru no viņiem gaida priecīga atkalapvienošānās ar viņu mīlo ģimeni.

Kad man bija jārunā, es vēlreiz atcerējos to ģimenes apmeklējumu pirms deviņiem gadiem manā kabinetā un runāju par mīlo dziesmu, kuru Šanna dziedāja tajā reizē. Es noslēdzu ar domu: „Tādēļ, ka mūsu Glābējs nomira Golgātā, nāve nevienam no mums nav ilgstoša. Šanna dzīvoja, pilnīgi un labi, un viņai tā skaistā diena, par kuru viņa dziedāja tajā īpašajā 1997. gada ziemassvētku vakarā, diena, par kuru viņa sapņoja, ir šeit un tagad.”

Mani brāļi un māsas, mēs smejamies, mēs raudam, mēs strādājam, mēs spēlējam, mēs mīlam, mēs dzīvojam. Bet jāmirst mums būs visiem. Ikvienam ir jāiziet cauri nāvei. Nāve paņem krietni gados esošos, nogurušos un slimos. Tā apciemo jauniešus, kamēr tiem vēl ir lielas cerības un priekšā lieliska nākotne. Pat mazi bērni nav pasargāti no nāves. Apustuļa Pāvila vārdiem runājot: „Un, kā cilvēkiem nolemts vienreiz mirt.”¹²

Un mēs paliktu miruši, ja nebūtu viena Cilvēka, Jēzus no Nācaretes, un Viņa misijas. Dzimis stallī, aijāts silē, Viņa dzimšana piepilda daudzu praviešu iedvesmotos paziņojumus. Viņš bija mācīts no augšienes. Viņš nodrošina ceļu, patiesību un dzīvību. Viņam sekoja pūļi. Bērni Viņu pielūdza. Augstprātīgie Viņu noliedza. Viņš runāja līdzībās. Viņš runāja caur piemēriem. Viņš dzīvoja nevainojamu dzīvi.

Tomēr, kaut atnāca Karalis no karaļiem un Kungs no kungiem, Viņš tika nodots, ar kādu sveicienu, kuru izteica ienaidnieks, nodevējs. Tad sekoja nīrgāšanās, kuru kāds nosauca par pārbaudi. Saucieni: „Sit Viņu krustā, sit Viņu krustā”¹³ piepildīja gaisu. Tad iesākās augšupceļš uz Golgātas pakalnu.

Viņš bija izsmiets, nievāts, izsvilpts un pienaglots pie krusta starp kliegzieniņiem: „Lai nu Kristus, Israēla ķēniņš, no krusta nokāpj, ka mēs redzam un ticam.”¹⁴ „Cituz Viņš ir pestījis un Sevi pašu Viņš nevar pestīt.”¹⁵ Viņa atbilde: „Tēvs, piedod tiem, jo tie nezina, ko tie dara.”¹⁶ “Tēvs, Es nododu Savu garu Tavās rokās.” Un, to sacījis, Viņš nomira.¹⁷ Viņa ķermenis ar mīlošām rokām tika novietots kapā, kas bija izcirsts klintī.

Pirmajai nedēļas dienai austot, Marija Magdalēna un Marija, Jēkaba māte, kopā ar citiem nāca kapu apraudzīt. Viņām par izbrīnu, viņu Kunga ķermenis bija pazudis. Lūkas raksta, ka pie tām piestāja divi vīri spīdošās drēbēs un teica: „Ko jūs meklējat dzīvo pie mirušiem? Viņš nav šeit, bet ir augšāmcēlies.”¹⁸

Nākamajā nedēļā kristīgā pasaule svinēs viszīmīgāko notikumu rakstītājā vēsturē. Vienkāršais paziņojums: „Viņa nav šeit, jo Viņš ir augšāmcēlies,” bija burtiski pirmais apliecinājums par mūsu Kunga un Glābēja, Jēzus Kristus Augšāmcelšanos. Tukšais kops, tas pirmo Lieldienu rītā atnesa iepriecinošu cerību, apstiprinošu atbildi uz Ījaba jautājumu: „Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot?”¹⁹

Visiem tiem, kuri ir zaudējuši kādus mīļos, mēs vēlamies teikt atbildi uz Ījaba jautājumu: Bet, kad cilvēks nomiris, vai viņš var atkal dzīvot? Mēs zinām, jo mums ir atjaunotās patiesības gaisma. „ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība”, runāja Skolotājs. „Kas Man tic, dzīvos, arī, ja tas mirs, un ikviens, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam.”²⁰

Caur asarām un postu, caur bailēm un ciešanām, caur sirdssāpēm un vientulību, zaudējot kādu mīlo, ir pārliecība, ka dzīve ir mūžīga. Mūsu Kungs un Glābējs tam ir dzīvs liecinieks.

No visas manas sirds un dvēseles dziļumiem, es paceļu savu balsi liecībā kā īpašs liecinieks un paziņojums, ka Dievs dzīvo. Jēzus ir Viņa Dēls, vienīgais Tēva Vienpiedzimušais miesā. Viņš ir mūsu Glābējs, Viņš ir mūsu starpnieks ar Tēvu. Viņš bija tas, kurš mira pie krusta, lai izpirktu mūsu grēkus. Viņš kļuva par pirmo no mirušajiem, kurš augšāmcēlies. Visi varēs dzīvot vēlreiz, jo viņš mira. Ak, cik liels ir prieks, ko rada šis teikums: „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs!”²¹ Es pazemīgi lūdzu, lai visa pasaule to zina un dzīvo ar šīm zināšanām, Jēzus Kristus, Tā Kunga un Glābēja Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. M&D 42:45.
2. William Wordsworth, “Ode: Intimations of Immortality” from *Recollections of Early Childhood*, Stanza V., *The Oxford Book of English Verse: 1250–1900*, ed. 1919 Arthur Quiller-Couch (1939), 628.
3. Ījaba 14:14.
4. *The Story of My Life* (1932), 47. nodaļa, 34. rindkopa.
5. Arturs Šopenhauers, *The Home Book of Quotations*, sel. Burton Stevenson (1934), 969.
6. *God and My Neighbor* (1914).
7. *More Things in Heaven and Earth: Adventures in Quest of a Soul* (1925).
8. Apustuļu darbi 7:56.
9. 1. korintiešiem 15:3–5, 8.

10. M&D 76:22.

11. "The beautiful day" no filmas *Scrooge*, 1970, Leslie Bricusse mūzika un lirika.

12. Ebrejiem 9:27.

13. Lūkas 23:21.

14. Marka 15:32.

15. Marka 15:31.

16. Lūkas 23:34.

17. Lūkas 23:46.

18. Lūkas 24:5–6.

19. Ījaba 14:14.

20. Jāņa 11:25–26.

21. „Es zinu, mans Glābējs ir dzīvs,” *Baznīcas dziesmas*, 38; skat. arī Ījaba 19:25.